

Alegat. 19.

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie uregulowania koncesyi na pobór myta kopytkowego w gminach miast Tarnowa i Nowego Sącza.

WYSOKI SEJMIE!

Komisyja administracyjna, której Wysoki Sejm przekazał uchwałą z dnia 12. września 1878 r. sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 28. czerwca 1878 L. 29668 w przedmiocie uregulowania koncesyi na pobór myta kopytkowego, wyraziła w przedłożonem Wysokiemu Sejmowi sprawozdaniu z dnia 3. października 1878 L. 519/S zapatrywanie: że w miarę, jak terminy trwania tego poboru w pojedynczych miastach ustawać a miasta o przedłużeniu takowego prosić będą, należy udzielać im tego prawa tylko pod następującymi warunkami:

„1. Dochód z poboru myta kopytkowego powinien być obracany całkowicie na utrzymanie w dobrym stanie ulic, dróg i placów miejskich.

2. Dochód ten powinien ułatwić miastu wypełnienie ciężącego na niem tak z mocy ustawy gminnej, jak i z mocy ustawy drogowej, obowiązku utrzymywania w dobrym stanie dróg, ulic i placów miejskich, — ale miasto pobierające kopytkowe, nie może ograniczać się li tylko do użycia na ten cel dochodu z poboru kopytkowego, przeciwnie winno ono zarówno z innymi gminami miejskimi nieposiadającymi tego poboru używać na utrzymywanie w dobrym stanie dróg, ulic i placów miejskich także preścacyi drogowych.

3. Kontrola nad wypełnianiem przez miasto powyższych obowiązków, służyć musi wyższym władzom autonomicznym.

4. W razie uporeczywego niedopełniania tych obowiązków, zastrzeżone być muszą władzom nadzorującym skuteczne środki przymusowe.“

Wysoki Sejm przychyłając się do tego zapatrywania, uchwalił dnia 7. października 1878. r. przedłożone przez komisję administracyjną i oparte na powyższej podstawie projekty ustaw, nadających gminom miast Rzeszowa, Brzeżan i Stanisławowa prawo do dalszego poboru myta kopytkowego.

Wydział krajowy upatrując w tej uchwale wskazówkę, że jest życzeniem Wysokiego Sejmu, ażeby uregulowanie koncesyi kopytkowych odbywało się w sposób przez komisję administracyjną wskazany — zwrócić musi uwagę Wysokiego Sejmu, że z miast, mających prawo poboru myta kopytkowego a nie posiadających odrębnych statutów gminnych, są dwa miasta a mianowicie: Tarnów i Nowy Sącz, którym nadane zostało rzeczzone prawo bez oznaczenia terminu ustawami krajowemi z dnia 6. stycznia 1872. r. (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 32) i 7. marca 1873. r. (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 238); że przeto miasta te, nie potrzebując prosić o przedłużenie tego prawa, same nie nastęrczyły by Wysokiemu Sejmowi sposobności do uregulowania nadanych im koncesyi na podstawie warunków przez komisję administracyjną proponowanych i do peryodycznego ocenienia, czy warunkom tym w taki sposób zadość czynią, iż zasługują na przedłużenie nadanego im prawa.

W obec tego stanu rzeczy, również jak w obec okoliczności, że większa część dróg, ulic i placów w rzeczonych miastach, szczególnie zaś w Tarnowie, znajduje się w opłakanyim stanie, że dzisiejszemu anormalnemu stanowi i powstałym z tąd usprawiedliwionym skargom ludności okolicznej należałoby w interesie publicznym jak najrychlej zapobiedz — Wydział krajowy przedkłada Wysokiemu Sejmowi projekt ustawy, regulującej nadane gminom miast Tarnowa i Nowego Sącza koncesye kopytkowe w duchu uchwały Wysokiego Sejmu z dnia 7. października 1878. r.

Ponieważ obie wspomniane gminy pobierają myto kopytkowe przez dłuższy przeciąg czasu, a mianowicie pierwsza od 1872. r. druga zaś od 1874. r. i ponieważ spodziewać się można, że gminy te przy ścisłem wypełnianiu warunków wymaganych i przy uzasadnionej obawie, że w razie niedopełniania tych warunków mogłyby nadane im prawo utracić,—potrafią w przeciągu krótszego czasu uporządkować swe gospodarstwo drogowe o tyle, iż na przyszłość bez pomocy nadzwyczajnej, jedynie środkami dostarczonymi ustawą drogową zdołają ulice, drogi i place miejskie w dobrym stanie utrzymywać, — przeto Wydział krajowy w przedłożonym projekcie ustawy ogranicza czas trwania dotychczasowych koncesyi do lat trzech od dnia ogłoszenia ustawy regulującej prawo poboru kopytkowego — i czyni zarazem dalsze wykonywanie tego prawa zawisłem od wypełniania warunków wyżej przytoczonych, do których przedstawiony projekt wprowadza tylko jedną ważniejszą zmianę, stanowiąc w artykule II. iż dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel jak tylko na rzecz znajdujących się w obrębie gminy ulic, placów i dróg nieeraryalnych t. j. takich, które nie są utrzymywane kosztem Państwa.

Wyjęcie dróg eraryalnych z kategorii tych dróg, na które obracany być może dochód z myta kopytkowego, uzasadnione jest w istniejącym stanie rzeczy, wedle którego części dróg eraryalnych znajdujące się w obrębie zamkniętym rogatkami poboru myta kopytkowego, utrzymywane są wyłącznie kosztem c. k. skarbu.

Na podstawie powyższego wywodu Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony projekt ustawy.

We Lwowie dnia 2. lipca 1879. r.

Marszałek krajowy

Ludwik hr. Wodzicki w. r.

Członek Wydziału krajowego i Sprawozdawca

Władysław hr. Badeni w. r.

Ustawa

regulująca prawo poboru myta kopytkowego w gminach miast
Tarnowa i Nowego Sącza.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wiel-
kiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Prawo poboru myta kopytkowego nadane gminom miast Tarnowa i Nowego Sącza, a mia-
nowicie: pierwszej ustawą krajową z dnia 6. stycznia 1872. (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 32.)
drugiej zaś ustawą krajową z dnia 7. marca 1873 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 238.) ma ustać po
upływie lat trzech od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy, a wykonywane być może w ciągu tego cza-
su pod warunkami określonymi w dotychczasowej koncesyi i artykułach następnych.

Art. II.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel — jak tylko na
brukowanie lub szutrowanie znajdujących się w obrębie gminy ulic, placów i dróg publicznych nie-
eraryalnych i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków kanałów i mostów.

Art. III.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i
dróg, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używa-
nia na miejskie cele drogowe prestacyi mieszkańców miasta, według postanowień ustawy drogowej.

Art. IV.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku bu-
dżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz wraz z dokładnym kosztorysem tych robót, które
zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytko-
wego i podług postanowień powyższego art. III.

Art. V.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. VI.

Kontrola nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg, pokrywanymi z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z zasobu prestacyjnego, służy Wydziałowi powiatowemu a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. VII.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa wskazane w ustawie drogowej środki przymusowe. Gdyby takowe nie skutkowały, może polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym wstrzymać pobór myta kopytkowego.

Art. VIII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

